

Zoek mij niet

LITERAIRE THRILLER

Sietske Scholten

1. Taart

Wie is hij, vraagt Mya zich af. Vanuit haar ooghoeken kijkt ze naar hem. Zijn neus heeft een lichte glooiing, een karakteristieke kromming, die haar nu pas opvalt. Wat weet ze eigenlijk over hem? Kalm ligt zijn hand op het stuur van de Landrover. Hij draait de doodlopende straat in aan de rand van Deventer. Bij de grote vrijstaande huizen mindert hij vaart.

Met zijn hoofd geeft hij een knikje in de richting van het laatste huis. 'En?'

Mya volgt zijn blik. In de voortuin van de kubistische villa van antraciete bakstenen en glas botst een automatische grasmaaier meerdere malen tegen een afgebroken tak.

'Herken je het al?' vraagt Axel.

Ze schudt haar hoofd en kijkt naar haar vingers, die de ring aan haar ringvinger ronddraaien. Ze weet hoe Axel naar dit moment heeft toegeleefd en de gedachten aan de uren die komen gaan, drukken Mya dieper in haar stoel.

Axel rijdt de Landrover de oprit op, schakelt de motor uit en blijft zitten zonder aanstalten te maken om uit te stappen. Ze hoort zijn ademhaling. Ze voelt zijn ogen branden op haar gezicht en ze schrikt van de hand die hij op haar boven--been legt. Nauwelijks haalt ze adem, te bang voor zijn intenties. Door haar spijkerbroek heen voelt ze de minuscule samentrekkingen van zijn vingers, die zacht in haar been knijpen. Het lijkt een eeuwigheid te duren voor hij eindelijk zijn hand terugtrekt, zijn portier opent en de koude januariwind toelaat.

Als het portier dichtvalt, vindt ze de controle over haar spieren terug en ze drukt de kraag van haar lange wollen jas

dichter tegen haar hals. In de achteruitkijkspiegel ziet ze Axel de achterklep openen. Uit de kofferbak pakt hij de trolley met kleding die ze de afgelopen drie maanden in de revalidatiekliniek heeft gedragen. Met een klap gooit hij de achterklep dicht. Het geluid van de knarsende steentjes onder de wieljes van de trolley nadert Mya's portier en traag draait ze haar gezicht naar haar deur als Axel hem opentrekt.

'Kom,' zegt hij. Hij wringt zijn hand tussen de rugleuning en haar schouder.

Gelaten laat ze zich leiden.

'Na jou,' gebaart hij, als hij de voordeur van het slot haalt en opent.

Aarzelend stapt Mya over de drempel de imposante hal binnen. Ze legt haar hoofd in haar nek om het licht te volgen dat tien meter hoger door de grote koepel naar binnen valt. Als bevroren watervallen van beton dragen de hoge muren de grote glazen stolp, waaronder de drie verdiepingen van de villa als open lades met glazen balustrades zichtbaar zijn. Voet voor voet loopt Mya de hal door en de gang in. Aan het einde gaat ze de vijf treden naar beneden tot ze op de gietvloer van de woonkamer staat.

'Ga zitten,' zegt Axel, terwijl hij haar passeert.

Onwennig neemt ze plaats op de ruime hoekbank in het midden van de woonkamer en ze vouwt haar handen in haar schoot. Haar vingers zetten de repeterende beweging voort van het draaien van haar ring. Door de muur van glas staart ze naar de rij hoge coniferen aan het einde van de tuin.

'Wil je een stukje taart?' roept Axel vanuit de open keuken. Zijn hoofd verdwijnt achter de deur van de Amerikaanse koelkast en hij haalt er een doos van wit karton uit. Zijn zolen tikken op de gietvloer als hij met snelle passen langs de eettafel naar Mya loopt. Hij tilt de deksel omhoog en kantelt

de doos een paar graden in haar richting. 'Welkom thuis, lieve Mya!' staat er in marsepeinen letters tussen het slagroom.

Ze wendt haar gezicht af naar de wuivende coniferen. 'Waar is de logeerkamer?' vraagt ze. 'Ik ben moe.'

Met een ingehouden zucht sluit Axel de taartdoos. 'Ik zal je onze slaapkamer laten zien.'

'De logeerkamer,' zegt Mya en ze staat op.

'Ik heb je gemist,' spreekt hij tegen haar rug, terwijl ze naar de treden van de verdiepte woonkamer loopt.

'Geef me tijd, Axel,' fluistert ze.

Axel perst zijn lippen op elkaar. 'Goed,' zegt hij beheerst, 'als dat is wat je wilt, dan zal ik je de logeerkamer laten zien.'

Zodra Axel het logeervertrek op de bovenste etage van de villa heeft verlaten, drukken de tranen achter Mya's ogen. Ze kijkt door het raam, langs de toppen van de coniferen, over de lege weilanden, naar de laaghangende winterzon. In niets is deze thuiskomst wat ze zich had voorgesteld. Ze is een volslagen vreemde in haar eigen huis. Ze stapt uit haar sneakers en loopt naar het bed. Langzaam legt ze haar hoofd neer. Ze trekt haar knieën naar zich toe en begraaft haar gezicht in het witte beddengoed. Opgekruld als een foetus huilt ze zichzelf in slaap.

2. Thuis

Gedesoriënteerd schiet Mya in het donker overeind. Langs de betonnen muren van de hal kaatst het geluid van een vrouwenstem tegen de gesloten deur van de logeerkamer. Mya staat op en volgt de dunne streep licht die over de drempel het vertrek in kruipt. Ze legt haar oor tegen de deur, die de gesproken woorden in onverstaanbare losse klanken breekt. Stilletjes duwt ze het koude metaal van de klink naar beneden en ze opent de deur naar de overloop, waar de woordenstroom opstijgt uit de hal.

‘Ik begrijp je niet,’ zegt de vrouwenstem.

‘Wat moet ik dan?’ vraagt Axel.

Op kousenvoeten sluipt Mya naar de glazen balustrade en voorzichtig helt ze over de rand tot ze twee kruinen meters lager in de hal ziet.

‘Wat denk je, Axel?’ In de samengebonden paardenstaart beweegt het haar van de vrouw heen en weer als ze spreekt. ‘Vroeg of laat komt ze erachter.’

‘Sascha,’ snauwt Axel en hij grijpt haar schouder. ‘Straks hoort ze het.’

Meewarig schudt de vrouw haar hoofd en ze zet nog een stap in Axels richting. ‘Het heeft geen toekomst,’ zegt ze met gedempte stem.

‘Hou op!’ zegt Axel en hij loopt naar de voordeur. ‘Ik wil het er niet meer over hebben.’ Resoluut trekt hij de deur open.

‘Je bent naïef,’ bijt Sascha hem toe en ze stapt naar buiten.

Axel gooit de deur achter haar dicht, draait zijn rug naar de deur en laat zich ertegenaan vallen. Met zijn hoofd tegen het hout kijkt hij omhoog. Vlug wijkt Mya naar achteren. Haar hart klopt in haar keel en in haar hoofd herhalen de woorden van

Sascha zich. Ze hoort Axels voetstappen verdwijnen naar de woonkamer. Door het langgerekte verticale raam ziet ze op de verlichte oprit de lampen aanspringen van een zwarte auto. In een snelle, vloeiende beweging rijdt die auto achteruit de oprit af, om vervolgens de straat in te draaien en weg te scheuren.

Keukengeluiden komen via de woonkamer, door de gang, de hal in. Aarzelend daalt Mya de trap af naar de eerste verdieping, waar drie deuren uitkomen op een brede gang. Gespannen sluipt ze naar de eerste deur. Waar had de vrouw op gedoeld? Wat zou ze kunnen ontdekken? Mya opent de deur en zoekt met haar hand over de muur naar de lichtknop. Ze vindt de schakelaar en drukt het licht aan. In de kamer staat een kingsize tweepersoonsbed. Voor het grote raam staat een vrijstaand bad. De muur aan de linkerzijde is bedekt met spiegelpanelen over de gehele breedte van de kamer.

Mya stapt de kamer in en kijkt naar de vrouw in de spiegel. Ze speurt naar herkenning in het onbekende gezicht, dat met zoekende bruine ogen naar haar terugkijkt. Ze strijkt met haar vingertoppen over de ondiepe lijnen rond haar ogen. Lijnen die wijzen naar een verleden, naar de negenendertig jaren die zijn verdwenen. Als waterdamp zijn ze vervlogen uit de haarscheuren van haar schedelbasisfractuur. Ze herinnert zich hoe gemangeld haar hoofd voelde toen ze wakker werd. Alsof er een vrachtwagen overheen was gereden. Ze had geen idee waar ze was. Ze knipperde met haar ogen en het licht drong agressief haar gezichtsveld binnen, waarop haar hoofd met pijnlijke steken protesteerde. Snel sloot ze haar ogen en ze probeerde zich te herinneren wat er was gebeurd. Maar haar hoofd was leeg. Niets kon ze zich herinneren. Het was volledig blanco.

‘Mya?’ klonk een onbekende mannenstem.

Ze draaide haar hoofd in de richting van de stem en opende voorzichtig haar ogen. In het licht ontwaarde ze een silhouet.

Er zat een man, voor een raam. Zijn gelaatstrekken werden langzaam duidelijker toen haar ogen wenden aan het licht. Wie was hij?

‘Vind je het vervelend dat ik hier ben?’ vroeg hij terughoudend. ‘Wil je dat ik blijf, Mya?’

‘Mya?’ fluisterde ze en ze rolde de naam rond in haar mond. Voorzichtig kwam ze overeind. Een felle pijnscheut schoot door haar hoofd. Ze slaakte een kreun en greep naar haar voorhoofd, waar ze tegen een dik verband stuitte. Op haar hand zag ze een grote pleister waar een infuusslangetje onder vandaan kwam.

‘Blijven liggen,’ zei hij en hij sprong naar haar toe. ‘Volgens de arts is er geen blijvende schade.’ Aarzelend legde hij zijn hand op haar arm, maar haalde hem direct weg toen de deur openvlog en een vrouw in uniform de kamer binnenkwam.

‘Niet te snel, mevrouw De Waard,’ zei de vrouw dwingend en ze drukte op een knop achter het bed. ‘U bent in het ziekenhuis met een schedelbasisfractuur. U heeft een flinke klap gemaakt. We hebben u drie dagen in slaap gehouden. De arts komt zo bij u langs.’ De verpleegster duwde Mya’s schouder zachtjes terug op het kussen. ‘We kregen uw man amper naar huis ’s avonds.’ Ze knikte naar de man bij het raam. ‘U boft maar met hem.’

Mya volgde de blik van de verpleegster en keek naar de onbekende man, die nerveus naar haar lachte.

‘Ik was zo bang dat ik je zou verliezen, Mya.’

‘Mya,’ fluistert ze tegen haar spiegelbeeld in het paneel van de kast. Na drie maanden voelt de naam nog steeds vreemd. Alsof hij een ander toebehoort. Maar de vrouw die ze in het spiegelpaneel ziet, staat op de foto van het rijbewijs in haar portemonnee. Axel had haar op de dag dat ze ontwaakte in het ziekenhuis, de handtas aangereikt waar de portemonnee in

zat. Er had geen geld in gezeten. Geen bankpassen, geen bonnetjes of klantenkaarten. Alleen het rijbewijs. Volgens Axel was haar telefoon verloren gegaan bij het ongeluk.

Mya duwt het spiegelpaneel opzij. Jurken, damescolberts, blouses en rokken verschijnen op hangers aan metalen roedes in de kast achter het paneel. Ze beweegt haar hand over de verschillende kledingstukken. Ze komen haar allemaal niet bekend voor.

‘Hier ben je,’ zegt Axel, die de slaapkamer in komt lopen.

Mya veert op en duwt het paneel dicht.

‘Het eten is klaar,’ zegt hij en hij komt vlak achter haar staan.

Via de spiegel kijkt ze naar hem. Zijn brede schouders steken boven haar schouders uit. Ze voelt hoe hij zijn lichaam tegen haar aan drukt en stokstijf blijft ze stilstaan.

‘Alles komt goed. Dat beloof ik,’ fluistert hij in haar oor. Zijn handen pakken haar middel vast. Hij snuift aan haar kruin. ‘Ontspan. Anders komen de herinneringen nooit terug.’ Zijn hand glijdt onder haar blouse en raakt haar huid.

Ze draait zich van hem weg. ‘Ik weet niet of ik Mya kan zijn.’

‘Je bent Mya.’

‘Je begrijpt het niet,’ zegt ze. ‘Voor mij ben je een onbekende.’

‘Ach, je bent net thuis.’

‘Ik ben níet thuis, Axel. Ik ben een vreemde. In een vreemd huis.’

De woorden van de vrouw in de hal blijven gonzen door haar hoofd. Wat is er waar van alles wat Axel haar heeft verteld in de afgelopen drie maanden? Zijn woorden zijn haar enige houvast in de reconstructie van haar verleden, maar in hoeverre kan ze daarop vertrouwen? Ze heeft tijd nodig om na te denken. Ze moet alleen zijn, zonder Axel.

‘Ik heb hoofdpijn,’ verzint ze.

'Je medicijnen heb ik naast je bord gelegd.'

'Ik wil naar boven. Ik moet liggen.'

'Wat is er aan de hand, Mya?'

'Ik heb rust nodig.'

'Ik zal stil zijn,' belooft Axel. 'Kom mee naar beneden. Al die maanden ben ik alleen geweest. Dit is onze eerste avond samen. Toe.'

Zijn smekende blik laat haar vastberadenheid wegsijpelen. 'Eventjes dan,' zegt ze ingehouden.

Axels gezicht ontspant en hij knikt naar haar. Loodzwaar voelen haar voeten als ze achter hem aan de slaapkamer uit loopt.

3. Beslagen

Klokkend valt de wijn uit de fles als Axel twee wijnglazen vult.

‘Ik hoef niet,’ zegt ze.

‘Dit is je favoriete wijn. De arts zei dat het belangrijk was dat je geconfronteerd wordt met dingen uit je verleden.’

‘Hij zei niet dat ik wijn moet drinken.’

‘Niet per definitie wijn. Het gaat om de geur en de smaak-ervaring. Misschien komt er iets terug.’ Axel zet het wijnglas naast de medicatie op de tafelloper en loopt naar de keuken, waar hij met zijn rug naar Mya toe de ovenhandschoenen van het aanrechtblad pakt en om zijn handen schuift.

Weifelend zet Mya haar duim en wijsvinger tegen de steel van het wijnglas. Langzaam brengt ze het glas naar haar neus en ze sluit haar ogen. Diep inhaleert ze boven de opening. De wijnmoleculen hechten zich aan haar reukorgaan en vocht uit haar speekselklieren vloeit haar mond in. Ongeduldig wacht ze op een flard van een herinnering, een beeld, een flits, iets dat zich openbaart in het pikzwarte donker van haar brein. Er gebeurt niets.

Uit de keuken klinkt het geluid van metaal dat over elkaar heen schuift. Mya opent haar ogen en ziet Axel met gebogen rug de dampende schotel uit de oven halen. Ze zet haar lippen tegen het glas en de ronde smaak van de wijn rolt haar mond binnen. De warmte van de alcohol verspreidt zich als golven aangenaam door haar lichaam en ze neemt een tweede slok. En een derde. In haar hoofd blijft het donker en stil, terwijl ze haar spieren voelt ontspannen.

'Sascha heeft 'm gemaakt,' zegt Axel, terwijl hij de ovenschotel op de onderzettaars op de eettafel zet. Met een opscheplepel breekt hij door de laag gestolde kaas.

'Wie is Sascha?' vraagt ze.

'Onze hulp,' zegt hij en schept het eten op de borden. 'Ze kwam hem brengen toen je sliep.' Op de stoel tegenover Mya gaat hij zitten en hij prikt met zijn vork in een stuk dampende prei, dat hij vervolgens in zijn mond laat verdwijnen.

Mya neemt een nieuwe slok.

'En?' vraagt Axel.

'Wat en?'

'De wijn. Begin je je iets te herinneren?'

Ze gooit het laatste restje wijn achterover en schudt haar hoofd. Voor het eerst in drie maanden voelt Mya hoe de storm in haar onderbuik wordt getemd. De alcohol dwingt hem te gaan liggen. 'Dat niet. Misschien bij een tweede glas,' zegt ze en ze schuift haar glas naar Axel toe.

Wanneer Mya de volgende morgen haar ogen opent, -penetreert een zware hoofdpijn zich als een ijspriem diep in haar hersenen. Door een kier in de verduisterende gordijnen schijnt een strook zonlicht op het vrijstaande bad. Mya spert haar ogen open. Er stond geen bad in de logeerkamer. Met een ruk draait ze zich om. Naast haar ligt Axel met gesloten ogen. Zijn neus raakt het randje van haar kussen. Een rilling trekt door haar lijf en ze voelt haar blote huid tegen het dekbed schuren. Wat is er gebeurd? Ze herinnert zich dat ze na het eten op de bank is gaan liggen, maar de rest van de avond is net zo afwezig als de herinneringen aan haar leven voor het ongeluk. Mya tilt het dekbed op dat haar naakte lichaam bedekt. Wat heeft Axel met haar gedaan?

Stilletjes glijdt ze uit bed en haast zich de kamer uit, de trap op. De deur van de badkamer in de logeerkamer draait ze op

slot. Ze zet de douche aan en draait de mengkraan op zijn heetst. In een nisje van de douche vindt ze een volle fles douche-

gel tussen de andere doucheproducten. Ze pakt de scrubhandschoen die aan een koordje aan de mengkraan hangt, en schuift hem om haar hand. Met harde halen schrobt Mya de onzichtbare sporen van de nacht van zich af.

Waarom werd ze wakker in zijn bed? Hij wist dat ze dit niet wilde. Rood geboend laat ze zich na een tijdje zakken tegen de beslagen glazen douchewand, terwijl het hete water als een onuitputtelijke regenbui door blijft kletteren. Ze wil niet naar beneden. Ze wil Axel niet zien.